

Saa kom Ægteskabet med senere Højesteretsadvokat Octavius Hansen.

Det hændte engang, at hendes lille Søn kom løbende med en Snerle og sagde: »Moder, kan Du sy den?« Og Fru Ida Hansen syede den; — rimeligvis har den lille Dreng staaet bag hendes Ryg paa Stolen, saaledes som hendes Børn og Børnebørn saa tidt har staaet i Aarenes Løb og fulgt hvert Sting, fængslede af denne mærkelige Maade »at male paa« — ikke med Pensler og Farver, men med Synaal og Uldgarn.

Fra dengang med Snerlen var Ida Hansen inde paa at sy efter Naturen, og hun arbejdede med Kunstnerens Friskhed, Skønhedsglæde og indtrængende Syn for det karakteristiske selv i de dagligdags Ting.

Et Blad genemskinnet af Lys, en let og vuggende Lindegren, det tunge Løv paa Mandeltræets Kviste, Dagskæret ind i de halvaabne Frugter; levende gengivet er selv en Biting som Brudfladen paa en Kastaniegren med dejlige Blomster og Blade. —

Malerierne paa Væggene i Ida Hansens store lyse Arbejdsstue med de gammeldags smukke Birketræsmøbler er Udmærkelsetegn fra »de Sagkyndige«. De er nemlig givet i Bytte fra Kunstnere, som gerne har villet eje nogle af hendes Arbejder.

Ogsaa offentlige Udmærkelser er bleven Ida Hansen til Del — Guldmedaille fra Paris, en høj Udmærkelse paa Chicagoudstillingen, Diplomer o. s. v.

Naturen har selv engang i en Humlebis Skikkelse bragt hende sin Hyldest; Humlebien sejlede nemlig lyksaligt ned i en Blomst, som hun netop havde syet og spændt ud paa Verandaen.

Den Blomst maa da have været naturlig.

Selv med medfødte Evner, naar man jo ikke saa vidt uden Udholdenhed, og udholdende er Fru Hansen i sit Arbejde. Hun kender ikke til nogen Art af Blødagtighed; et Udslag heraf er f. Eks. den Dukkert, hun ved Vintertid tager i Øresund, før hun gaar hjem til Arbejdet.

I de senere Aar har Ida Hansen forøvrigt mest arbejdet efter sin Svingersøn, Ma-

leren Møhls Tegninger. Paa Kunstindustri-musæet og i Berlin har disse dekorative Ting med de skønt sammensmeltede Farver været udstillet.

Fru Ida Hansen har et baade fint og kraftigt formet Ansigt. Der er noget af det samme over hendes faste, raskt tilskaarne, alt andet end udflydende og ubeslutsomme Tale.

For at plukke en enkelt Sætning ud — en Dag sagde hun:

»Det er mig en Sorg, at jeg ikke blev en Dreng, saa jeg kunde være kommen til Søs!«

Vi, som glæder os over, hvad hun har udrettet, kan nu ikke føle nogen oprigtig Deltagelse for den »Sorg«; — vi er glade for, at hun blev den, hun er — Fru Ida Hansen.

— — —

Da Anna E. Munch havde afsluttet det store Arbejde med Kalkmalerier i Fyns Forsamlingshus, som fynske Kvinder skænkede Bygningen, blev det fremhævet, at hun i disse mange legemstore Figurer havde evnet at sammensmelte virkelighedspræget Karakteristik med gennemført Stil og Holdning.

Det rammer vist noget af det centrale i hendes Kunst. Hvor trofast hun studerer sine Modeller — Landskaber eller Mennesker — bliver det aldrig et tørt og tilfældigt Udsnit af Virkeligheden. Det præges af hendes gennemkultiverede og fintfølende Sind, hendes Fantasi og hendes Kærlighed til den dekorative Virkning.

Fanens unge Kvinde indtager en ganske naturlig Holdning, som det falder sig for den, som har rejst sig fra den bøjede Stilling over Bækken, hvori Guldhornet er skyllet. Men der er tillige en inderlig Betagelse over hende, hun er ungdommelig og yndefuld, men ogsaa præget af Kraft, som den maa være, der paa Trods af Spot fastholder Troen paa Fundets Værd.

Anna E. Munch er Datter af den norske Digter Andreas Munch, men er født i Danmark og har altid levet her — fraregnet